

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувачка ступеня доктора філософії **Хилевич Юлія Ігорівна**, 1987 року народження, громадянка України,
освіта вища: закінчила у 2015 році Національну академію внутрішніх справ за спеціальністю правознавство,
виконала акредитовану освітньо-наукову програму 281 «Публічне управління та адміністрування».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Київського національного університету імені Тараса Шевченка від 21 липня 2026 року № 421-34, у складі:

Голови разової

спеціалізованої вченої ради – **Гонюкової Лілії Василівни**, доктора наук з державного управління, професора, професора кафедри публічної політики Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка;

Рецензентів –

Кожині Алли Василівни, доктора наук з державного управління, професора, професора кафедри євроінтеграційної політики, заступника директора з наукової роботи Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка;

Ларіної Наталії Борисівни, кандидата педагогічних наук, доцента, доцента кафедри публічної політики Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка;

Офіційних опонентів –

Кобзаря Олександра Федоровича, доктора юридичних наук, професора, професора кафедри тактичної підготовки Навчально-наукового інституту поліцейської діяльності Національної академії внутрішніх справ;

Серняка Олега Ігоровича, кандидата наук з державного управління, доцента, доцента кафедри публічного управління, адміністрування та національної безпеки

Інституту гуманітарної підготовки та державного управління Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу.

на засіданні 17 вересня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» **Хилевич Юлії Ігорівні** на підставі публічного захисту дисертації «Стратегічна взаємодія у сфері правоохоронної діяльності: комунікаційний аспект» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Дисертація виконувалась на кафедрі публічної політики Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Науковий керівник – **Петькун Світлана Михайлівна**, доктор наук з державного управління, доцент, професор кафедри публічної політики Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису українською мовою із дотриманням вимог пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами) та містить нові науково обґрунтовані результати, а саме: у дисертаційному дослідженні вирішено актуальне наукове завдання, що полягає у теоретичному обґрунтуванні комунікаційного аспекту стратегічної взаємодії у сфері правоохоронної діяльності та визначенні пріоритетних напрямів його удосконалення.

У роботі вперше:

розроблено модель інституційного забезпечення стратегічної взаємодії у правоохоронній діяльності України, з урахуванням системного підходу особливостей взаємовідносин між суб'єктами правоохоронної діяльності за основними напрямками (правоохоронним, антикорупційним і безпековим) із здійсненням загальної горизонтальної координації їх діяльності на основі комунікаційних технологічних чинників, організаційних форм і видів координаційних рішень як підґрунтя для їх стратегічної взаємодії та партнерства;

удосконалено:

– сукупність принципів стратегічної взаємодії органів публічного управління правоохоронної сфери шляхом узагальнення принципів діяльності суб'єктів правоохоронної сфери та стратегічних комунікацій, а саме: зв'язок із державними документами стратегічного розвитку

правоохоронної сфери; координація і синхронізація дій усіх учасників взаємодії; доцільність та спрямованість на результат; оперативність та безперервність; конфіденційність; масштабність і територіальність;

– критерії приналежності сфери правоохоронної діяльності до публічного управління, за функціональною ознакою: чітке узгодження із виявленням, розкриттям, розслідуванням, припиненням і запобігання кримінальних правопорушень; здійснення оперативно-розшукової діяльності та досудового розслідування; легальне застосування від імені держави сили та примусових заходів; охорона права як головного напрямку діяльності та безпосередньо передбаченої законом;

– етапи розробки комунікаційних стратегій суб'єктами правоохоронної діяльності як основи для їх стратегічної взаємодії, зокрема: підготовчий (відповідність загальнодержавній меті, цілі поведінки усіх суб'єктів, ситуаційний аналіз, очікувана поведінка об'єктів впливу, ключові повідомлення), планування (детальний опис управління реалізацією комунікаційних заходів, моніторинг та одиниці вимірювання, оцінювання впливу на стейкхолдерів, календарний графік, бюджет комунікаційної стратегії), реалізація (здійснення стратегічної взаємодії та досягнення очікуваних результатів);

набуло подальшого розвитку:

– понятійно-категорійний апарат галузі знань публічного управління та адміністрування шляхом авторських доповнень та уточнень основних понять: «правоохоронна діяльність» – діяльність державних і недержавних суб'єктів публічного управління, що виконують функції із забезпечення правопорядку, безпеки та протидії корупції в межах наданих їм повноважень реалізують у чітко встановлених процесуальних межах свої права й обов'язки з питань захисту конституційного ладу, прав і свобод людини та громадянина, власності, безпеки тощо; «стратегічна взаємодія у сфері публічного управління» – взаємозацікавлена та взаємовідповідальна співпраця суб'єктів публічного управління відповідно до затвердженої спільної стратегії та узгодженого чітко регламентованого нормативно-правовими актами плану дій для досягнення значимої мети за умови обов'язкової управлінської відповідальності кожного з них; «стратегічна взаємодія у сфері правоохоронної діяльності» – узгоджена діяльність суб'єктів правоохоронної системи, що функціонально забезпечують виявлення, розслідування правопорушень та запобігання їм на основі визначення форм і напрямів стратегічної співпраці та партнерства;

– обґрунтування доцільності застосування стратегічного та комунікаційного менеджменту у діяльності суб'єктів правоохоронної діяльності, що полягає у поєднанні методів прогнозування, планування та програмно-цільового управління, у тому числі комунікаційних заходів для забезпечення стратегічної взаємодії;

– тенденції запровадження кращих зарубіжних практик щодо стратегічної взаємодії та координації діяльності суб'єктів правопорядку

шляхом розподілу функцій, а також ухвалення консолідованого нормативно-правового акту, що регламентує їх діяльність та особливості взаємодії;

– наукові підходи щодо вдосконалення національного законодавства з питань правоохоронної діяльності, зокрема: унормування суб'єктів правоохоронної діяльності, модернізації системи управління органами правопорядку, забезпечення належного рівня їх взаємодії.

Здобувачка має 11 наукових публікацій за темою дисертації, з них 4 статті у наукових фахових виданнях України, 7 тези у матеріалах науково-практичних конференцій. Наукові публікації відповідають вимогам пунктів 8, 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами):

1. Хилевич Ю. І. Організаційно-правове забезпечення стратегічної взаємодії у сфері правоохоронної діяльності в Україні. Інвестиції: практика та досвід. Серія: Державне управління. 2024. № 24. С. 199-203.

DOI: <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2024.24.199>

2. Савков А. П., Хилевич Ю. І. Стратегічна взаємодія у сфері правоохоронної діяльності: теоретичні підходи до визначення поняття. Національні інтереси України. 2024. № 5 (5). С. 543-551.

DOI: [https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-5\(5\)-543-551](https://doi.org/10.52058/3041-1793-2024-5(5)-543-551)

Особистий внесок здобувачки: обґрунтовано основні підходи до визначення терміну «стратегічна взаємодія у сфері правоохоронної діяльності»

3. Хилевич Ю. І. Зарубіжний досвід стратегічної взаємодії у сфері правоохоронної діяльності. Державне управління: удосконалення та розвиток: електронне наукове фахове видання. 2024. № 12.

DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2156.2024.12.26>

4. Хилевич Ю. І. Структура стратегічної взаємодії у сфері правоохоронної діяльності та її комунікаційна складова. Успіхи і досягнення у науці. 2024. № 10. DOI: [https://doi.org/10.52058/3041-1254-2024-10\(10\)-820-830](https://doi.org/10.52058/3041-1254-2024-10(10)-820-830)

У дискусії взяли участь голова, рецензенти, офіційні опоненти та висловили зауваження:

Гонюкова Лілія Василівна, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри публічної політики Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна, без зауважень.

Кожина Алла Василівна, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри євроінтеграційної політики, заступник директора з наукової роботи Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Оцінка позитивна, із зауваженнями:

- варто відзначити використання авторкою широкої джерельної бази за темою дисертаційного дослідження, яка загалом є достатньою для досягнення поставленої мети та вирішення визначених завдань. Водночас робота могла б бути посилена шляхом більш широкого представлення сучасних наукових досліджень у сфері публічного управління, стратегічної взаємодії та комунікаційних механізмів, зокрема напрацювань провідних українських наукових шкіл, у тому числі дослідників Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Це дозволило б поглибити теоретико-методологічне обґрунтування досліджуваної проблематики;
- дискусійним видається авторський підхід до визначення поняття «правоохоронна діяльність» та класифікації її суб'єктів, зокрема щодо віднесення до них недержавних акторів публічного управління та виокремлення категорії «правоохоронні організації, що не мають владного статусу». З огляду на міждисциплінарний характер дослідження доцільним було б більш чітко розмежувати суб'єктів, які безпосередньо здійснюють правоохоронну діяльність у межах визначених законом повноважень, та інших учасників стратегічної взаємодії у сфері правоохоронної діяльності, які сприяють забезпеченню правопорядку, безпеки, комунікації та партнерства;
- потребує додаткового уточнення запропонована авторкою модель інституційного забезпечення стратегічної взаємодії у сфері правоохоронної діяльності України, оскільки з огляду на предмет дослідження доцільним є більш виразне відображення у її структурі саме комунікаційного аспекту стратегічної взаємодії. Зокрема, перспективним видається подальший розвиток цієї моделі як моделі інституційно-комунікаційного забезпечення стратегічної взаємодії із конкретизацією відповідних суб'єктів, механізмів, каналів та інструментів комунікаційної взаємодії;
- у підрозділі 3.1 дисертаційної роботи авторкою розглянуто зарубіжний досвід стратегічної взаємодії у сфері правоохоронної діяльності, зокрема особливості сервісно орієнтованої моделі діяльності органів правопорядку, характерної для низки держав світу (США, країн Європейського Союзу тощо). Водночас доцільним було б більш чітко визначити, які саме елементи міжнародного досвіду можуть бути адаптовані та використані в Україні з урахуванням особливостей системи публічного управління, безпекових викликів та умов воєнного стану;

- у дисертаційному дослідженні значну увагу приділено стратегічним комунікаціям у сфері правоохоронної діяльності як інструменту забезпечення реалізації державної політики, зміцнення довіри та національної стійкості. Водночас, враховуючи заявлений комунікаційний аспект теми дослідження, доцільним було б більш глибоко розкрити роль стратегічних комунікацій саме як механізму забезпечення стратегічної взаємодії між правоохоронними органами, іншими суб'єктами публічного управління та громадянським суспільством.

Ларіна Наталія Борисівна, кандидат педагогічних наук, доцент, доцент кафедри публічної політики Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна, із зауваженнями:

- за темою дисертації авторкою опублікувала чотири статті у вітчизняних фахових виданнях, що входять до категорії «Б», разом з тим, на мою думку, можна було опублікувати наукові результати дослідження хоча б в одному фаховому виданні, що входять до наукометричних баз Scopus, Web of Science. Така б популяризація наукових вітчизняних досліджень надала б більшої ваги дисертаційній роботі;
- у дисертаційному дослідженні (стор. 155) у таблиці 3.1. представлено різновиди комунікаційних стратегій, їх відповідність стратегічним документам та мету стратегічного впливу. Водночас дисертантка зазначає, що «наразі в Україні відсутні методологічні посібники, порадики, інструкції із розробки комунікаційних стратегій в цілому в галузі публічного управління, і в тому числі в сфері правоохоронної діяльності». Чи не було б доречним розробити публічно-управлінські підходи щодо розробки стратегічних комунікацій, опираючись на нормативні документи, як вітчизняні, так і закордонні, у сфері правоохоронної діяльності;
- у дисертаційному дослідженні аналіз питань представлено авторкою шляхом гістограм, діаграм, таблиць, які частково доречно було б відформатовати та винести у додатки.
- Авторка дисертаційної роботи брала активну участь в науково комунікативних заходах в Україні. Доцільно було взяти участь у міжнародних конференціях, симпозіумах тощо.

Кобзар Олександр Федорович, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри тактичної підготовки Навчально-наукового інституту поліцейської діяльності Національної академії внутрішніх справ. Оцінка позитивна, із зауваженнями:

- розглядаючи та аналізуючи зарубіжний досвід ви зупинилися на кращих здобутках США, Республіки Польща та Естонія, на мою думку, варто було більше розширити досліджуване коло, так як інші європейські та

світові країни мають теж здобутки, які Україна може адаптувати у свої структури;

- досліджуючи комунікаційну складову суб'єктів правоохоронної діяльності в контексті реалізації стратегій розвитку та обрання країною європейського спрямування варто було б більш детально розкрити європейську складову даної проблематики;
- у роботі обґрунтовано необхідність створення Національного координатора для системного врегулювання взаємодії. Можливо потрібно було б чіткіше виписати функції, роль та завдання координатора, яка основна роль йому відводиться та, виходячи з світового досвіду, спрогнозувати наскільки це може бути ефективним.

Серняк Олег Ігорович, кандидат наук з державного управління, доцент, доцент кафедри публічного управління, адміністрування та національної безпеки Інституту гуманітарної підготовки та державного управління Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу.

Оцінка позитивна, із зауваженнями:

- доцільно було б поглибити аналіз стратегічної взаємодії суб'єктів правоохоронної діяльності з громадянським суспільством та продемонструвати як подібна взаємодія вибудовується на регіональному та місцевому рівні;
- у підрозділі 2.1. варто більш чітко окреслити основні завдання удосконалення правоохоронної діяльності та їх розвитку, які для цього використовуються інструменти та технології стратегічного менеджменту;
- у підрозділі 3.2., на мою думку, потрібно було більше зацентрувати увагу на стратегічних комунікаціях публічного управління у сфері правоохоронної діяльності, так як стратегічні комунікації у даній сфері це інструмент легітимації державної політики та національної стійкості та могутності держави.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,

«Проти» 0 членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує **Хилевич Юлії Ігорівні** ступінь доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової
спеціалізованої вченої ради

Підпис засвідчує
ВЧЕНОЇ СЕКРЕТАР
КАРАУЛЬНА Н.В.
18.09.2026р

ЛІЛІА ГОНІУКОВА

